

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 14 червня 2012 року № 24 (447)

ПОСТАВ ПАМ'ЯТНИК "ГАМАЛІЇ"

в його родинному селі

Виступає Степан БРАЦЮНЬ

Третього червня в селі Стопчатів Косівського району на Івано-Франківщині відбулася знакова подія: урочисте відкриття та освячення пам'ятника Василеві Скригунцю "Гамалії" – старшині Гуцульського куреня УГА, легендарному сотенному сотні важких скорострілів, усе життя якого – посвята Україні.

Монумент – авторська робота скульптора із Коломиї Романа Захарука. Будували пам'ятник, попередньо оголосивши доброчинний збір коштів. До благодійної акції долучився і Конгрес Українських Націоналістів. Голова Конгресу Степан Брацюнь і його заступник Євген Лупаков прибули у Стопчатів на відкриття пам'ятника на чолі численної делегації конгресівців. Того дня до родинного села легендарного сотника люди прямували, як на прощу, приїхали і з Києва, і зі Львова, з Тернополя, Волині, Закарпаття. Що й не дивно. Тож подія набула всеукраїнського характеру. А головою оргкомітету із спорудження пам'ятника "Гамалії" був славний його земляк – видатний український письменник і громадський діяч Дмитро Павличко. Він присвятив "Гамалії" прекрасний поетичний твір, провадив віче.

Освятив пам'ятник і відслужив Панахиду за всіх полеглих за волю та незалежність України владика Миколай (Сімкайло) у співслужінні місцевих священиків о.Володимира Прокіпчука та о.Миколи Гаєвого.

"Ми – українці, сини і дочки нашої держави. Завжди борімося та захищаймо свою Батьківщину, не дозволяючи її ганьбити, створювати роздор та ворожнечу між людьми. На прикладі таких синів, як Василь Скригунець – "Гамалія", треба кожному вчитися патріотизму, відданості та самопожертви для держави та людей. Молімося за Україну, за її героїв, молімося за справедливість і любов між людьми", – сказав преосвященний владика, єпископ Миколай, звертаючись до присутніх.

Про "Гамалію" розповідав його побратим, славний сотник УПА Мирослав Симчич – "Кривоніс". Здавалося, неначе його словами промовляє сама епоха Героїв, які "стали волі на сторожі" ціною власного життя.

Закінчення на 2-й стор.

НА ПУЛЬСІ

В ОБОРОНІ ГРОМАДЯН УКРАЇНИ

Конгрес Українських Націоналістів вимагає звільнити засуджених у Лівії українців.

Вирок стосовно 19-х українців, засуджених у Лівії за звинуваченнями у співробітництві із режимом Каддафі, є необгрунтованим. Про це заявив голова Секретаріату Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів Володимир Манько.

"Треба пам'ятати, що Муаммар Каддафі тривалий час був визнаний усім світом як глава Лівійської держави. Чимало іноземців працювали в Лівії, але після революції вони раптом всі стали "військовими злочинцями". Це неприпустимо – раптово робити заручниками внутрішнього протистояння громадян інших держав", – переконаний Володимир Манько.

Політик наголошує, що українці, засуджені Вищим військовим судом Лівії, не причетні до вбивств та до злочинів проти народу Лівії.

"Закликаємо новий лівійський уряд проявити гуманність, показати свою відданість демократичним цінностям, які вони декларували під час революції, та зняти звинувачення із українських громадян і звільнити їх", – каже голова Секретаріату Головного Проводу Конгресу.

Конгрес Українських Націоналістів звертається до Міністерства закордонних справ України докласти максимальних зусиль для повернення українських громадян на Батьківщину.

ОБИРАЄМО ДЕЛЕГАТІВ НА ЗБІР

Конференції обласних організацій Конгресу пройшли у східних регіонах України.

9–10 червня відбулися конференції Полтавської, Харківської та Луганської обласних організацій Конгресу Українських Націоналістів. На конференціях було обрано делегатів на 14-й позачерговий Збір КУН.

Участь у конференції Луганської обласної організації взяв Голова Конгресу Степан Брацюнь. Лідер партії поінформував делегатів конференції про роботу Головного Проводу та Секретаріату Головного Проводу КУН, а також про передвиборчу ситуацію і можливі формати участі Конгресу у виборах до Верховної Ради у жовтні поточного року.

Луганська обласна організація Конгресу поповнилась новими членами. На конференції заяву про вступ до партії подала доцент кафедри української мови та літератури Східноукраїнського Національного Університету, відомий публіцист Ірина Магрицька.

Прес-служба КУН

 ЄВРО–2012

УКРАЇНО, ВПЕРЕД!

Українці перемогли у першому матчі європейського чемпіонату зі шведами з рахунком 2:1. Це було велично. Перемогу української збірної в матчі зі шведами святкували всю ніч. Сам усе бачив, наша редакція якраз над фан-зоною на Хрещатику. Про якісь інциденти інормації від правоохоронних органів не надходило.

Хочу сказати за шведів. Поважаю. Дуже гідно, спокійно вони сприйняли результат матчу. Радію за Донецьк, там, за повідомленням "Газети по-українськи", зібралися тільки місцеві жителі. Перед початком двобою молоді мешканці Донецька з наснагою проспівали національний гімн, у фан-зоні чулися не надто звичні для місцевих жителів патріотичні вигуки: "Слава Україні!"

У перерві над фан-зоною прогримів потужний феєрверк. Після цього кожний гол у ворота шведів супроводжувався салютними залпами. Завершення матчу вболівальники зустріли гучними й радісними криками. До радісної юрби під кінець приєдналися іноземці.

В офіційній фан-зоні в Харкові закінчення матчу Україна-Швеція відзначили трикратним міні-феєрверком на великій сцені.

Одразу після фінального свистка фани почали танцювати, до танцюючих приєднався навіть хлопець-колясочник.

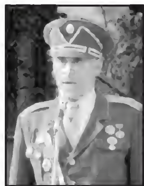
Богдан ЗАХАРЯК

ВТРАТА

Сумуємо з приводу смерті Михайла Кота

Конгрес Українських Націоналістів глибоко сумує із приводу смерті голови Житомирського крайового Братства вояків ОУН-УПА, голови Новоград-Волинської організації Конгресу Українських Націоналістів Михайла Кота.

Наш побратим пройшов життєвий шлях, сповнений шляхетної боротьби за волю рідної землі, за кращу долю свого народу. До останнього він був на передовій цієї боротьби, власним прикладом надихаючи молоде покоління українських патріотів на щоденну подвижницьку працю на благо України. Нагла смерть вирвала його, сповненого сил, із життя.

Разом із родиною і побратимами схиляємо в жалобі голови. Нехай рідна земля буде йому легкою, а славна пам'ять про нього – вічною.

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

Слово про друга

З раннього дитинства він долучився до нелегкої селянської праці. Перед очима підлітка розгорнулись драматичні події боротьби УПА з окупантами. Виконував доручення повстанців, що стало для нього справжньою школою патріотизму.

Аби уникнути колгоспного кріпацтва, Михайло Кот подався на шахтарські заробітки. 15 років попрацював на шахтах Горлівки, Луганська і Воркути. Потім трудився на заводі будматеріалів, де виконував обов'язки бригадира. Його обирали депутатом міської ради.

До голосних політичних акцій у Новоградві-Волинському Михайло Кот долучився наприкінці 80-х років створенням місцевих осередків різних патріотичних сил. Організовував мітинги, на яких виступав та агітував за незалежність. Пробився на сторінки офіційної преси, де надрукував чимало заміток про славні віхи нашої історії та українських героїв. Його повсякчас хвилювали подвиги звитяжців УПА. Під керівництвом Михайла Кота впорядкували могилу воїнів УПА у селі Симони Ємільчинського району.

Всеукраїнське братство ОУН-УПА висловлює глибокі співчуття родині покійного – дружині Ксенії, синові Сергію, дочці Людмилі та їхнім дітям – онукам Михайла Тихоновича.

Земля йому пухом та вічна пам'ять!

Михайло ЗЕЛЕНЧУК,
Голова ВБ ОУН-УПА

Відійшов до берегів вічності

Висловлюємо щирі співчуття родині і друзям з приводу передчасної смерті Голови Братства ОУН-УПА Житомирського краю, члена обласного проводу КУН Михайла Кота.

5 червня закінчив свій земний шлях відданий патріот України, невтомний організатор політичної роботи Михайло Кот. Цей простий чоловік кожною своєю справою примножував дух українства, виховував почуття любові до Вітчизни. Михайло Кот відзначався безкомпромісністю та наполегливістю і став добрим прикладом для молоді. У Новограді-Волинському він давав рішучу відсіч комуністам, які продовжують мріяти про єдність зі "старшим братом".

Поділяємо скорботу родини та побратимів покійного. Царство небесне українському патріотові і вічна слава його добрим починанням.

В. Бусленко, В. Остапчук, А. Милик, Р. Куриленко,
І. Мельник, О. Захарчук

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

ПОСТАВ ПАМ'ЯТНИК...

Василь Скригунець боровся за державну незалежність України в лавах Легіону Українських Січових Стрільців, далі – в Українській Повстанській Армії. Цілком логічно, що Мирослав Симчич називає його вічним Героєм України, перед яким тремтіли вороги і, як тільки появлялася сотня "Гамалії", в паніці втікали з поля бою. Пам'ять про "Гамалію", як і пам"ятник йому, житиме доти, доки є український народ, наголосив "Кривоніс". Аби люди знали й пам'ятали про лицарську звитягу Героя, серед присутніх на урочистостях поширювалася листівка "Сотенний УПА "Гамалія" – Василь Скригунець", надрукована у видавництві Михайла Андрусяка, літописця УПА, лауреата Державної премії імені Тараса Шевченка.

Сам Михайло Андрусяк, виступаючи на вічі, говорив і про героїчний чин наших великих попередників, і про насущні пекучі проблеми. "На щастя, – зазначив він, – нам не треба брати до рук кулемети, автомати, але ми воюємо, ми постійно боремося за Україну, за українське слово, за українську мову, яку намагаються у нас відібрати. Не буде мови – не буде держави. Адже плюндрування мови – плюндрування держави".

Нагадаємо, що урочистості відбувалися напередодні ухвалення у Верховній Раді так званого законопроекту про мови авторства запеклих українофобів Ківалова – Колісниченка. Тож стурбованість долею рідної мови прозвучала у виступах багатьох промовців, зокрема, заступника голови Івано-Франківської обласної ради Василя Гладія, який разом із депутатським корпусом ввечері вирушав до столиці, щоб під стінами парламенту провести сесію облради на захист української мови.

А колишній посол України в Грузії та Азербайджані, нині – голова Івано-Франківської ОО ВУТ "Просвіта" імені Тараса Шевченка Степан Волковецький наголосив: "Українські цінності, українська мова, українська культура, європейська перспектива – все це сьогодні загрожене. Ми маємо інший вектор розвитку держави, протилежний тому, який виробив український парламент першого скликання. Треба чинити опір! Не збройний, а опір об'єднаних українських політичних і громадських сил".

Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь підкреслив, що беззавітна відданість Україні, лицарський чин "Гамалії" та його побратимів мають стати для нинішніх українців прикладом непохитної мужності в боротьбі за інтереси української нації та її держави, надихати своєю силою духу та відваги.

"Сьогодні наша Батьківщина опинилася перед загрозою тотального зросійщення, – сказав Голова Конгресу. – Примітивні, малоосвічені люди, невігласи від політики і шулери від культури, намагаючись нав"язати нам російську мову, як другу державну, повертають їй таким чином статус мови окупаційної, консервують її на рівні суржика і "фені", по суті, знущаються над нею. Для чого це робиться? Правда, на жаль, гірка, бо Україна переживає тривожний час: на нашій землі нині втілюється проект зарубіжних спецслужб, мета якого – через знищення української мови, руйнування української ідентичності ліквідувати незалежну Українську державу. Переконаний: Україна вже ніколи не буде російською колонією, бо ми, українські патріоти, нікому не віддамо на поталу честь рідної землі й свободу нашого народу, – якою б дорогою не була ціна збереження нашої незалежності. Задля цього треба об'єднуватися – такі заклики нині лунають доволі часто. Скажу наступне: ми готові об'єднуватися – на основі національних цінностей, об'єднуватися з тими, хто не торгує українською землею, рідною мовою, нашими святинями заради посади чи матеріальної вигоди, не переходить у "тушки", щоб зберегти свій бізнес, не підписує лакейських листів на підтримку україноненависника в кріслі міністра освіти, не зрікається тих, кому ще вчора присягав у вічній дружбі... Тож коли ми йдемо на вибори – всіх рівнів, а не лише парламентські, – то маємо пам'ятати, що у владні структури потрібно обирати людей шляхетних, мудрих і мужніх. Бо, як писав Дмитро Донцов, шляхетного не купиш, мудрого – не обдуриш, а мужнього ніколи не залякаєш..."

Про актуальні проблеми новітньої доби говорив у своїй промові заступник Голови Конгресу Українських Націоналістів Євген Лупаков *(фото вгорі)*. Як людина військова – капітан першого рангу ВМС України – він привернув увагу присутніх до реальних загроз, що насуваються на нашу країну з боку Росії. Втім, вони ніколи не зникали. Відколи в грудні 1917 року Ленін оголосив Україні війну, цей "ультиматут" ніхто не відкликав і не скасовував. Агресивній політиці Кремля ми протиставимо і славні традиції національно-визвольної боротьби, і нашу готовність, в разі потреби, застосувати їх на практиці. Щоб не зазіхати на нашу державу, окупанти всіх мастей мають знати: український народ захищатиме свою свободу до останнього подиху, наголосив Євген Лупаков.

Відкриття пам'ятника славному синові України Василеві Скригунцю – "Гамалії" в Стопчатові воістину стало актом єднання нації – "живих, мертвих і нерожденних", які за покликом серця і з почуття синівського обов'язку живуть заради кращої долі для матері – України.

За повідомленнями
наших кореспондентів

На світлинах: під час освячення та відкриття пам'ятника "Гамалії" в с.Стопчатів на Івано-Франківщині

Василь Скригунець народився 1893 року в селі Стопчатів Косівського повіту Станиславівського воєводства.

Воював у складі Легіону Українських Січових Стрільців. Як старшина створеного в Коломиї Гуцульського куреня УГА під орудою Гриця Голинського пройшов з боями від Львова до Києва і Одеси, хоробро й завзято бився з польськими окупантами, з московитами червоними й білими.

Після програних перших українських національно-визвольних змагань Василь Скригунець боротьбу не припинив, вступив до Української Військової Організації, став членом ОУН 1929 року. Вищу освіту здобував у Празькому вільному університеті.

1943 року вишколював у рідних Карпатах стрільців у таборі УНС. 1944 року 51-річний український старшина створив і очолив сотню важких скорострілів "Черемош", яка ввійшла до складу куреня "Гуцульський" під орудою командира "Книша" -Дмитра Горнякевича. Через рік "Гамалія" передав сотню молодому командирові з Жаб'я "Чабанові" – Іванові Скульському, а сам посів вельми відповідальний пост заступника шефа зв'язку Коломийського окружного проводу ОУН.

Загинув Василь Скригунець смертю героя у неділю вранці, 15 травня 1948 року в Щербаковій подині, що біля села Верхній Березів Косівського району. В оточеній чекістами лісовій криївці разом з командиром "Гамалією" загинули повстанці "Ґанджа" – Петро Скільський, "Грізний" – Дмитро Негрич, "Зірка" – Іван Урбанович, "Стародуб" – Микола Арсенич. Тіла вбитих більшовики відвезли до райцентру Яблунева.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Наші корпункти

Вінниця	В'ячеслав Березовський	(067) 258 55 71
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748 17 92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337 23 48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44 52 32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67 31 82
Івано Франківськ	Салига Роман	(0342) 3 11 35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36 95 25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4 92 93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278 63 89, 279 68 34
Луцьк	Хомич Іван	8 095 92 66 154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38 67 63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49 67 90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758 31 13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171 63 49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435 34 34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48 79 46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29 77 43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339 56 12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053 48 69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716 02 18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26 50 56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362 72 23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647 35 24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51 02 72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4 38 81

УКРАЇНСЬКА ПЕРСПЕКТИВА

КЛІМАТ НА "ЕКВАТОРІ" НОРМАЛІЗУЄТЬСЯ

Леся РУПНЯК

Ще, здається, зовсім недавно візитівкою промислового Прикарпаття був завод "Екватор" у невеликому райцентрі Старому Самборі на Львівщині. Сьогодні саме словосполучення "промислове Прикарпаття" вважається некоректним, адже звучить як насмішка – в прилеглих до Карпат районах ніякі підприємства давно не працюють. І все ж "Екватор" тримався. Тримався завдяки своїй унікальній продукції і неймовірній впертості колективу та, головним чином, його директора Степана Матківського.

Директор заводу Степан МАТКІВСЬКИЙ

– Мені навіть у страшному сні не міг би приснитися такий фінал, – сумно каже Степан Васильович. – Адже ми першими в Радянському Союзі почали випускати вакуумні вимикачі. Це була дуже серйозна позиція на ринку. Господи! – охоплює руками голову, – я ж той завод, можна сказати, своїми руками збудував. Почав тут працювати ще зовсім молодим. Потім навчався в політехнічному, був стипендіатом заводу. Після закінчення інституту спочатку працював майстром, потім – начальником цеху, заступником директора, директором. Будували цех у Хирові, розгортали виробництво тут. Здавалося, ніщо не може перешкодити поступу. Ми постійно тримали руку на пульсі ринку. Переобладнували виробництво, достосовуючи його до потреб ринку: випускали лазерну техніку, світильники, різні деталі для потреб виробничого обладнання "Полярон". Паралельно продовжували працювати над новим вакуумним вимикачем. За короткий період освоїли 18 нових приладів. Вся продукція гостована і високої якості. Але Україна впала в кризову яму. Економіка зупинилася. Обрізали інвестиційні програми "Обленерго". Для порівняння скажу, що якщо нам раніше Львів замовляв продукції на мільйон-півтора гривень на рік, то цього року – заледве на 400 тисяч. У результаті від колись потужного підприємства, на якому працювало понад півтора тисячі робітників, залишилась тільки тінь: 141 працівник.

З болем згадує історію заводу і заступник начальника цеху, голова профспілкової організації Василь Костик:

– Завод мав два цехи – в Хирові і в Старому Самборі. Робили високовольтну вакуумну апаратуру – вимикачі. Про нас знали і в Союзі, і за кордоном. А тепер що… Загублене, забуте Богом і людьми містечко… І нікому не потрібні люди…

Найбільше пан Костик шкодує, що стільки висококласних спеціалістів пішло в нікуди.

– А які люди в нас працювали! Таких сильних спеціалістів ще пошукати було! Технологи, конструктори… Вони не просто любили свою справу. Вони думали, як її краще зробити. Місяця не минало без рацпропозицій і нововведень. Тепер усі розійшлися. Трудно собі уявити, що вони пережили. Страшно, коли ти нікому непотрібний. Багато поїхало за кордон, перекваліфікувалися. Ех,… – гірко зітхає. – Такі люди – то було ціле багатство.

…Невеличкий колектив "Екватора" стояв до кінця. Боротися за виживання ставало щодень важче. На ринку з'явилися конкуренти, з якими вже неможливо було боротися. Вони мали гроші для розвитку, а "Екватор" – ні. Коли вже зовсім не стало сил, директор сам попросив відомого мецената Андрія Лопушанського:

– Купіть "Екватор". Допоможіть нам, бо пропадемо.

Сталося так, що Андрій Лопушанський давно придивлявся до "Екватора". Попри допомогу, яку постійно надає землякам, хотів зробити для них щось таке, щоб працювало на майбутнє, на нові покоління.

– Я знаю, – казав він, – що найнадійнішою базою для будь-якої людини, її сім'ї, добробуту, моральності є робота – не тільки постійна, а й така, яка забезпечує кар'єрний і професіональний ріст. Так є в цілому світі. Так повинно бути і в нас.

Зрозуміло, що все відразу вирішити неможливо, особливо, коли йдеться про великі кошти.

– Ідею створення компанії, здатної залучити інвестиції в розвиток регіону, я виношую вже не один рік, – розповідає Андрій Ярославович. – Спершу вивчав ситуацію, радився з різними людьми, спеціалістами. Багато хто переконував мене, що задумка збиткова, не варто й починати. Але я відважився і вирішив довести справу до кінця. Розпочав з пошуку інвесторів. Було не легко, але, як кажуть, хто стукає, тому відчиняють. Створено українсько-польське підприємство "Екватор", а вкладені в нього інвестиції дадуть заводу поштовх до нового життя. А це означає і впровадження новітніх технологій, і додаткові робочі місця, і, зрештою, збільшення надходжень до місцевого бюджету, що, в свою чергу, створить фундамент для залучення інвестицій в інші сфери діяльності.

…"Екватор" і справді ожив. І хоч встигла криза накласти на нього свою печать запустіння й розрухи, настрій, з яким люди працюють, говорить про те, що тут поселилися надія і віра. Цехи ремонтують, малюють, чистять. Приводять до ладу обладнання. Адже робоче місце кожного робітника – запорука його доброго настрою, ефективної праці і гарного заробітку. Ніхто не шкодує ні сил, ні часу. Тільки б вдалося!

Генеральний директор інвестиційної компанії "Прикарпаття інвест" Руслан Бабець уже бачить завод таким, яким він виглядатиме в недалекому майбутньому:

– Сьогодні в Україні є шість компаній, які випускають аналогічну продукцію, і ми маємо зайняти серед них свою нішу, бо навіть при такому стані речей здатні конкурувати з ними. Для початку хочемо повернути свої старі ринки. Це достатня частка, щоб серйозно заявити про себе і вийти на ринок зовнішній.

Андрій ЛОПУШАНСЬКИЙ у заводському цеху

Заступник начальника цеху Василь КОСТИК разом з токарем Омеляном ЛУЦЕМ обговорюють нове замовлення з Одеси.

– Які саме країни маєте на увазі?

– Перед усім країни СНД, а також Європу.

– Але ж за період нашої руїни країни Європи пішли далеко вперед…

– Так. Але ми й не збираємося відкривати колесо заново. Можемо використати їхню технологію, запропонувавши навзаєм свої напрацювання. Наприклад, спільно з поляками будемо освоювати ринок низьковольтної апаратури.

– А навіщо це їм?

– Запропонуємо умови, від яких вони не зможуть відмовитися. Знаєте, що є найбільшим і, я сказав би, унікальним нашим потенціалом? Наші спеціалісти. Вони справді на вагу золота.

– Однак, чи можливо повернути їх назад?

– Переконаний, нема нічого неможливого, коли йдеться про майбутнє рідного краю.

Оптимізм Руслана мимоволі захоплює. Сам він абсолютно впевнений у своїй правоті. Каже, що має успішний досвід у "розкручуванні" фірм і просуванні їх на ринку. З тим самим запитанням про можливість повернути заводу його інтелектуальну потужність звертаюся до Василя Костика.

– Трудно – роздумує пан Василь, – бо люди вже якось влаштувалися в житті. А головне – втратили віру. Та й постаріли. У нас і зараз працюють ті, кому давно за сорок п'ять. Пенсія незадовго. А спеціалістів таки бракує. І нема, де навчити. Приходять після університету – нічого не вміють. Дефіцит робітничих професій, і в коледжах цього не вчать. Колись на завод брали учнів, їх вчили, присвоювали кваліфікацію, видавали документи.

– А відновити це можна?

– Та чому ні?... Навіть пенсіонери могли б ще прислужитися. Голови ж у них світлі.

– Обладнання теж усе потрібно замінити?

– Та ні. Ми ж усе зберегли. Для початку цього цілком достатньо. Звичайно, з впровадженням нового зволікати не треба. Але на голому місті теж не починаємо.

Директор заводу Степан Матківський занадто багато пережив і перестраждав, рятуючи завод від загибелі. Кажуть, беручи позику в банку для заводу, заставив власну квартиру, а начальник виробництва – будинок. Тому в його міркуваннях є доля скептицизму. Однак, і він живе майбутнім:

– Хочемо впровадити випуск потужного вакуумного вимикання нового покоління. Переваги його конструкції в тому, що прилад передбачає ручне вмикання та вимкнення, що дає можливість проводити комутаційні переключення за відсутності оперативного струму. На базі вакуумного вимикача плануємо освоїти цілі підстанції. І ще – цікава річ. Ніхто в Україні не виготовляє високовольтних вакуумних контактерів. Отримуємо з Росії або Китаю. Наші, якби все вдалося, мали б бути вищої якості. Є в планах і випуск, разом з польськими партнерами, низьковольтних електроприладів.

Одне слово, історія оновленого заводу тільки починається.

Коли матеріал уже був готовий до друку, зателефонувала Матківському:

– Степане Васильовичу, чи змінилося щось у вас за останній час?

– Аякже! Збільшили обсяг виробництва, а це означає – розширили ринок. Прийняли на роботу понад два десятки працівників.

Голос директора був радісним і впевненим.

АКЦЕНТИ

"СТРАНА РАБОВ, СТРАНА ГОСПОД"

Оксана ПАХЛЬОВСЬКА

"С НАМИ БОГ". СЛОВ'ЯНСЬКІ СУДЕТИ

У статті "Мовне законодавство від Партії регіонів як засіб продажу України" Сергій Грабовський слушно ставить питання про новий мовний закон як про засіб "територіальної та мовно-національної фрагментації країни" або – як програма-максимум – засіб "розколу і ліквідації соборної Української держави".

В цьому немає жодного сумніву. І не тільки виходячи зі змісту закону. Річ у тім, що підготовка до цього ведеться вже тривалий час. Прихід ПР до влади зумовив переорганізацію антиукраїнських рухів у країні. А це, у свою чергу, стало можливим у результаті зміни стратегії фінансування цих рухів із боку Кремля. Раніше Кремль щедро сипав грошима серед різномасштабних екстремістів і провокаторів, далі вони чубилися між собою за першість у черзі за подачками з Москви, а згодом виявлялося, що вони – або місцева мафія, або в кращому випадку – банальні крадії. З осені 2010 року фізіономія явища, яке російські політологи називають "КРЕМЛЯДЬ", змінилася: кошти з Москви отримують лише організації, що можуть презентувати конкретний результат своєї праці. Осердям цієї діяльності є ВКСОРС – "Всеукраинский Координационный Совет организаций российских соотечественников", куди входять 116 організацій (на вересень 2011 р.), розкиданих по всій території України. Головою ВКСОРС є В. Колесніченко, який також очолює "Правозащитное движение "Русскоязычная Украина" (ПДРУ). Є питання?

В Інтернеті можна ознайомитися зі списком цих структур (самих львівських організацій – десять). На засіданні ВКСОРС у вересні 2011 року було ухвалене рішення – почитайте уважно! – "считать поддержку указанного законопроекта вынужденной мерой, промежуточным шагом для достижения главной цели – придания русскому языку статуса государственного". Взагалі незрозуміло, що в Україні роблять українці, позаяк "мы коренной, государствообразующий этнос украинского государства. Украину мы создавали 20 лет назад. Украина – это не результат национально-освободительной борьбы..." – цей пункт, мабуть, увійде в підручники історії з наступного року.

Плани на майбутнє: після ухвалення закону "в половине регионов Украины мы сможем выстроить вертикаль – детские дошкольные учреждения, школы, высшие учебные заведения. (...) Мы можем предположить, что "рулетка крутнулась" и политическая ситуация в стране изменилась. В данном случае я и себя обезопасил. В политическом смысле меня можно устранять-не устранять – ситуация не изменится. Сеть уже работает".

І, нарешті, журналісти наївно запитували, чому президент мовчить із цього приводу. Автор законопроекту доповів: "Последний разговор с Президентом Януковичем у меня был примерно 1,5 месяца назад... (тобто в середині квітня ц.р., судячи з дати інтерв'ю: 28.05.2012. – О.П.). Он говорил о том, что надо поставить точку в принятии законопроекта (...). Сказал, что давайте собирать экспертов и выходить на вопрос голосования".

Стратегія використання російської мови як основного механізму розвалу української державності постає в усій своїй неприхованій очевидності на офіційних сайтах цих організацій: ВКСОР, "Русский век", "Русские на Украине". Там є прецікаві наукові відкриття: на цьому останньому сайті, наприклад, у рубриці "Народы России на Украине" фігурують татари. Дивно, що ще не українці. На першій сторінці домінує масивна чоловіча спина з написом: "Мы русские! С нами Бог!". Слова Суворова. На пряжках солдатів Вермахту теж було написано: "Gott mit Uns".

Кілька цитат із заклику "За Русский язык!": "На нём говорили Ермак и Платов, писал свои универсалы Богдан Хмельницкий, называя в них казачество Народом Русским. (...) Пришло время запретить унижение народа Украины. Нам наплевать на партии. Мы имеем право думать и говорить, учиться и работать по-русски. (...) Русские на Руси – дома. Русский язык на Руси – родной.

Мы выйдем 5 июня к Верховной Раде (...) не в поддержку Партии Регионов – позор ей. Не потому, что нам нравится конкретный законопроект, – он слаб.

Мы выйдем, чтобы защитить нашу честь и наш Русский язык от глумливого стада бандерлогов.

Кто не придет – тот не русский. (...)

Атаман Верного казачества Алексей Селиванов".

Хто знає специфічну лексику політичних провокацій, розуміє, що формула "народ Украины" проти "глумливого стада бандерлогов" – це оголошення в Україні громадянської війни. І ця громадянська війна буде керована з того "Генштабу", який нинішня влада з її мікроскопічним IQ навіть не уявляє. З "Генштабу", який від цієї влади не залишить навіть вологого місця. Не випадково кожен такий "атаман" відверто зізнається у зневазі до влади, яка, одначе, ним же й користається, щоб виконати волю Кремля. Стрімко прогресуюча параноя.

Сказати б, ніхто не попередив. Попереджали. Про це чітко написав минулого року на шпальтах "Українського Тижня" Андрій Дуда, політолог КМА, у статті "Ігри "патріотів"", Сергій Грабовський у статті "Куди хочуть завести Україну "соотечественники"?", де йдеться про паралелізм ситуацій: судетський синдром – Мюнхенська угода – окупація Чехії... Але статті треба прочитати. Подумати. А тут у кожного свої забавки. Росіяни бавляться в козаків. Українці – в махновців. Тільки за першими стоять "башні" московського Кремля. А за другими – кав'ярня "Остання барикада".

Одне слово, "якогось ранку прокинемося в іншій державі. Бо проспали свою". "Записки українського самашедшого".

Ігор Лосєв у статті "Нова "валуєвщина"" (День, 1.06.2012) слушно підкреслив, що зобов'язання перетворити російську мову на державну було частиною передвиборчої програми ПР. І сьогодні ніхто не може сказати, що цього не знав. Тому ті, хто допустив прихід до влади цих радянських привидів, буде проклятий в історії України. Колишній президент, вся його некорольівська рать, інтелектуальні бомжі на йменя Противсіхи – всі вони склали пречудову компанію колективному "Грядущему Хаму", за Мєрєжковським.

"ПОЛІТИЧНА БУЛІМІЯ" РОСІЇ

Однак питання складніше. Мова – невралгічний пункт життя суспільства, дзеркало його духовного буття, культурного й освітнього рівня, психологічних і психічних станів.

У цьому сенсі мова, яка потребує захисту, – не лише українська. А й російська. Той, хто по-справжньому не любить російської мови, міг би тільки порадіти: російська мова офіційно перетворюється на мову окупаційну, на мову політичних шулерів, совкових невігласів і проплаченого люмпена. Захист російської мови з боку політиків такого низького рівня – це глум над російською культурою. Цей проект спрямований проти мови як чинника культури, як морального регулятора життя в суспільстві. Як і в радянські часи, мова перетворюється на інструмент пропаганди, індоктринації, маніпулятивних смислів. І результат цього явища один: російська мова ризикує знову стати інструментом дебілізації суспільства.

Недостатньо "выстроить вертикаль", укорінюючи російську мову в шкільну й вищу освіту, у всі сфери життєдіяльності. Необхідно запитати: носієм яких культурних і ціннісних смислів буде ця мова, яку літературу презентуватиме, як відображатиме ідентичність країни – і якої країни? Чи просто безіменного, безрозмірного, безнадійного совка, якого давно перегнали всі без винятку східноєвропейські сусіди, що рушили в бік Європи? Трагедія сьогоднішньої Росії та сусідніх із нею народів полягає в невивершеності її власної ідентичності. І якщо Україна розділена всього лише між двома ідентичностями – потенційно європейською та совково-люмпенською, Росія борсається в щільній павутині архаїчних міфів про саму себе, із яких жодного не було реалізовано до кінця.

Росія постала як результат невпинної "політичної булімії", за словами Нормана Дейвіса. У періоди територіальної експансії Росія хаотично заковтувала народи, етноси, їхні землі, культурні традиції й саму душу. Локальні традиції викорінювали. Насаджували російську бюрократію, російську церкву, російську армію. Народи і/чи суспільні категорії, які мали вищий рівень культури, не піддавалися тотальній русифікації. Натомість що нижчим був культурний поріг людини, то легше вона приймала русифікацію, вбачаючи в цьому гарантію соціального просування. Тобто в російську мову вливалися маси неосвіченого населення, яке російську мову не знало (або знало погано) і користалося нею лише в кон'юнктурний та інструментальний спосіб.

У результаті Росія динамічно розширювалася, постійно змінюючи конфігурацію і свої орієнтири у світі, сприймала саму себе і сприймалася ззовні як країна без кордонів. Американська дослідниця Ева Томпсон бачить Росію XIX ст. як співіснування різних ідентичностей, що виключають одна одну. Щодо Європи Росія поставала як утілення слов'янськості, щодо слов'ян – як утілення російськості, щодо Кавказу й Азії – як утілення європейськості, будучи при цьому принципово антиєвропейські налаштованою державою. Неможливість об'єднати це в цілісну культурну парадигму призвело до незнаного на європейських теренах всебічного цензурування культури, утискання її в лещата риторичних ідеологем.

Тому російській ідентичності властиві дві основні структурні риси, які вирізняють її від ідентичності європейської. Перша риса – це замкненість, ексклюзивність. Європейська культура відкрита до світу, це культура інклюзивна, діалогуюча, спрагла нових змістів, що дає їй змогу постійно модернізуватися. Російський культурний простір має в собі невиліковний парадокс: що ширшою ставала Російська імперія з географічного погляду, то вужчою – тобто цензурованішою – робилася в ідеологічному плані. Що універсальнішою у своїх поняттях про світ презентувала себе російська культура – від бачення рятівної ролі Росії для всього світу у Достоєвського й інших авторів до концепції "мировой революции", то специфічнішим, замкненішим ставало самовідчуття російськості як такої. Катастрофою для Росії стало XX століття – як і сама Росія стала однією з катастроф цього століття. Параноїдальна сталінська цензура відірвала російську культуру – і, відповідно, культури втягнених у російську орбіту народів – від Європи, від її гуманітарного спадку. Європейська й загалом західна гуманітаристика XX ст. – це основний модернізаційний мотор демократичного світу, інтелектуальний спадок, із якого проростає багатогранний конструктивний модерн.

Добровільна відірваність, самоізоляція Росії від цивілізованого світу має драматичні наслідки не лише у відсталості економіки, технологій, соціальних стандартів тощо. На сьогодні російською мовою написано 0,1 відсотка наукової продукції світу.

Друга риса – це постійне перестворення ідентичності як процес, де культура посідає підпорядковане, "службове" місце щодо ідеології. Постійно відбувається руйнація невикінченого "старого" задля побудови невизначеного "нового". Основною катастрофою став знову ж таки комунізм: "старе" було по-вандальськи замінено "новим" – без жодних критеріїв якості і смислу. Потім, коли СРСР розпався, Росія почала відтворювати свої канони – але, власне, канони в множині. Сьогоднішня Росія реконструює себе в радянському варіанті з імперським наповненням, тобто намагається поєднати дві взаємовиключні ідентичності, два взаємно неприйнятні канони. І ці дві ідентичності взаємовиключні не лише в історичному діахронічному плані (імперська система плюс радянська), а й у синхронному геокультурному плані: Росія як "Русский мир" і Росія як Євразія знищують одна одну.

Тож у культурі панує цілковитий аксіологічний хаос, моральна дезорієнтація. Адже цінності формуються залежно від почуття історичної належності. Росія як "і Європа, і Азія" в небезпечних пропорціях змішує гірші риси обох цивілізацій. Тому так легко підміняти конкретні культурні змісти ідентичності гучними, але порожніми гаслами.

"СМИРИСЬ, КАВКАЗ: ИДЕТ МЕДВЕДЕВ!" РОСІЙСЬКИЙ КАНОН ЯК ІДЕОЛОГІЧНА ФІКЦІЯ

Комунікативна функція мови в суспільстві підпорядкована функції мови як носія цінностей. Тому утвердження мови в суспільстві та специфіка її функціонування визначаються насамперед літературним каноном. Те, з якими книжками ми виростаємо і вступаємо в доросле життя, вчимося, працюємо, виховуємо дітей, є визначальним для загального рівня культури суспільства.

Існує багатопланове розуміння західного канону. В ньому можуть додаватися чи відніматися окремі імена ближчих до нас у часі авторів, але підвалини західної культури будуть одні й ті самі: Гомер, антична література, святий Августин, Данте, Еразм, Сервантес, Шекспір, Гьоте, Вольтер, Руссо... І нікому не спаде на думку протиставляти одну культуру іншій, давати преференції одній мові супроти іншої. Європейська культура – це простір, що твориться багатьма націями.

Ідентитарний хаос Росії відкрив чорні ніші й в літературному каноні, в яких загніздилася найгірша частина російського націоналізму та його адептів в інших культурах. Припустимо, вивчення російської літератури йде широким фронтом в Україні. Але ЯКОЇ ЛІТЕРАТУРИ?

Жодна інша культура світу не зазнала такого впливу власних ідеологічних диктатів і такого пресингу цензури, як культура російська. Це культура, яка завжди все забороняла, навіть у себе, що вже там казати про сусідів, де вона просто різала по живому. Російська література в радянській школі викладалася згідно з інтерпретативною схемою тоталітарного режиму. Тож радянський школяр виходив зі школи зі знанням російської літе-

ратури як доктрини. Один з професорів Московського університету казав нам, першокурсникам: "На экзамене не вздумайте мне сказать, что пушкинские строчки "Октябрь уж наступил" предвещали Октябрьскую революцию".

Але, за логікою радянського канону, не тільки Пушкін, а й решта письменників були "предвестниками революции". Це прищеплювало нелюбов до літератури, відчуття її непотрібності, фальші. Всі дозволені письменники XIX ст. мали функцію "революционеров-демократов", гоголівські Остап і Андрій були "истинными русскими характерами", які давали прочухана, Наташу школярі ще витримували, про Достоєвського пам'ятали, що він вийшов із "Шинели" Гоголя, "сны Веры Павловны" викликали гомеричний регіт, Муму була об'єктом анекдотів, Павка Корчагін вкупі з горьковським "буревестником", який "гордо реял", – об'єктом дружної зненависті, від Фадєєва нудило, на гладковському "Цементі" засинали.

З навчальної програми радянських школяра і студента були повністю виключені Чаадаєв, російська дореволюційна філософія, "Серебряный век", модерністська й емігрантська література, Пастернак і Цвєтаєва, Ахматова і Мандельштам, Булгаков, Замятін, Платонов, Набоков, Солженіцин, Шаламов... Йшлося про вилучення інтелектуальних змістів, про збіднення російської літератури, а що вже казати про всуціль тоді заборонену літературу українську!

Але чи школяр незалежної України може здобутися на системне освоєння реального корпусу російської літератури, якщо в самій Росії почалася реконструкція того ж таки тоталітарного мислення? Елітарні академічні ніші існують, але є також шовіністичний маскульт. І, звичайно, поза межею досяжності цього школяра перебувають альтернативні інтерпретаційні схеми – європейські та американські. Не можна ж вимагати від викладацького складу української школи, доведеного власними політиками до напівголодного існування, знання іноземних мов, підвищення кваліфікації тощо. Це не професор німецького ліцею з місячною зарплатою чотири тисячі євро. Тож школяр незалежної України, буде чи не буде ухвалений законопроект № 9073, і сьогодні виходить зі школи з твердим переконанням, що російська література (як, зрештою, і українська) – це "не круто".

А питань насправді багато. Отже, чи буде в програмі української школи Чаадаєв з його твердженням, що Росія – "прореха в истории человечества", за яке став першим у Росії в'язнем психушки задовго до "виправних" радянських божевілень. Пушкін так і залишиться "солнцем русской поэзии", чи все ж таки погляд на нього стане артикульованішим? До розробки цього погляду необхідно запросити українських політиків. Наприклад, під час урочистостей, присвячених Дню російської мови на Донеччині, голова Донецької облради, член ПР, запитав: "Хіба не охоплює тремтіння, коли читаєш "Кавказького бранця" нашого великого поета Олександра Сергійовича Пушкіна?". І справді, як не затремтіти при рядках: "*И воспою тот славный час, // Когда, почуя бой кровавый, // На негодующий Кавказ // Поднялся наш орел двуглавый*". Або ж: "*Но се – Восток подъемлет вой!.. // Поникни снежною главой, // Смирись, Кавказ: идет Ермолов!*"

Пророчі рядки. 2008 року можна було вже перефразувати великого поета: "Смирись, Кавказ: идет Медведев!"

А що вже польська тема! Вчитиме український школяр антипольські вірші Жуковського і Тютчева? А як викладати відлученого від російської церкви Толстого? А практично вилученого з обігу в Росії Салтикова-Щедріна? У школі варто глибше прочитати "Бесов" Достоєвського, а також "Легенду про великого інквізитора". Нічого не нагадує? Як бути з Герценом, який ще у своєму підлітковому віці писав: "Я чувствовал, что я не с той стороны, с которой картечь и победы, тюрьмы и цепи"? А з декабристами? За радянським каноном, вони наближали революцію 1917 року. А за сьогоднішнім – монархісти закликають вдруге їх повісити через чужі Росії волелюбні ідеї.

А що робити з усією російською філософією кінця XIX – початку XX ст.? Треба слухати фальшиву риторику Кіріла чи читати Бєрдяєва, який попереджав, що одержавлене православ'я зруйнує Росію? Або Георгія Федотова з його культом свободи та передбаченням, що неувага Росії до національного питання обернеться розпадом імперії? Або В. Соловйова, який боявся, що "Росія Ксеркса" переможе "Росію Христа"? Чи знову перекреслимо цю сторінку російської культури – саме ту сторінку, де російська література є частиною критичного європейського мислення?

Або ж згадаймо Блока. Про що його "Скіфи"? Про те, що Росія загрожує Європі знищенням. Про те, що Росія монгольська. Про її зненависть до Європи.

А що скажуть підручники про долю Цвєтаєвої? Якими словами опишуть драму Ахматової? Як пояснять умови, в яких помер Пастернак? Чому це він "пропал, как зверь в загоне"? А може, краще натомість вивчати роман російського письменника Міхаїла Єлізарова – родом з Івано-Франківська і студента Харківського університету, лауреата літературної премії "Русский Букер", – який в романі "Pasternak" (2003) зображає поета як демона, що отруює – позаяк єврей – свідомість російської інтелігенції? Його доля при радянській владі: "Жил поэт Пастернак – писал стихи, немножко зарвался, его чуть-чуть припугнули, он так испугался, что умер". А ось "Как закалялась сталь" для Єлізарова – "магическая книга". А загалом – "Чем больше танков и ракет, тем больше на Западе респект Достоевскому". Харків для письменника – "бандеровская беспредельщина", а вся Україна – "отстойник, помойка". "...Европа – это такой гнусный сифилитик, который знает, что болен, но всем даёт пить из своей чашки". І водночас "сегодня на всем нашем пространстве порой вылезает чёрная, пассионарная "хтонь". Люди совершают невообразимые по жестокости поступки", "вся жизнь – "мочилово"". І ось у такому раю "в России нужна огромная работа, чтобы все стали русскими".

Іншими словами, Росія переживає тяжку кризу своєї ідентичності, а відтак і кризу самоосмислення свого літературного спадку. Тому чи в російському, чи в українському просторі значно легше узаконити російську мову фільмів про чекістів і наркотичних підворітень, ніж мову високої інтелектуальної культури.

"ГРЯДУЩИЙ ХАМ". ДЕІНТЕЛЕКТУАЛІЗАЦІЯ РОСІЙСЬКОЇ МОВИ

На сьогодні ж Росія опинилася в пастці, яку сама й створила. Знищивши за роки радянської влади не лише національні еліти, а й еліту російську, вона породила свій власний люмпенський політичний клас, який має розгалуження в країнах, що досі не вийшли з російської орбіти. Тому зараз в Україні постали на захист російської мови політичні сили, які уособлюють найганебніший варіант радянської традиції: поєднання агресивності й невігластва, цілковитої байдужості до культури з цинічним вмінням нею маніпулювати. Люмпени від політики, які на свій захист піднімають так само люмпенську вулицю.

Але саме в цьому і катастрофа. Тут аргументи не діють. Діє лише брутальна сила і архаїчні ментальні стереотипи, згідно з якими російська мова повинна витіснити з життя інші мови. Тим самим в теоретичному плані російська мова перетворюється не просто на неєвропейську, а на антиєвропейську, оскільки в Європі не лише кожна мова, а й кожен діалект розглядається як цінність, захищається законодавчо, інституційно і фінансово, але ніколи – за рахунок державної мови.

Цей законопроект – операція з відродження langue sovietique – "радянської мови" як мови влади, що стає владою мови, за висловом французьких лінгвістів. Неживої мови доктрини, відірваної від своїх автентичних джерел. Андрій Окара колись цікаво підняв це питання в статті "Запах мертвого слова" – про неможливість творення великої літератури російською мовою в Україні, про штучність і збіднілість цієї мови, про її епігонство стосовно російської літератури. Вже не кажучи про питання: і справді за допомогою російських нафтодоларів куватимуться вірні "Русскому миру" кадри у ситуації, де школи на периферії не мають опалення і туалетів, де вчителі замикаються у вчительській і пиячать, доки діти курять наркоту? Хіба лишається вивчати поетесу Ахметову, українського поета Чехова, Гулака-Артьомовського та улюбленого поета президента Б.Біласа. Пам'ятаєте: "Если стану я нардепом, Обеспечу свой народ..."?

Зрештою, про які обговорення законопроекту йдеться? Звичні тусовки у Шустера чи Кисельова – в той час як потрібні були б фахівці соціолінгвісти, філософи, психологи? До речі, і українські, й російські. У глобалізованому світі білінгвізм є поширеним явищем, але воно вивчається за допомогою, зокрема, й модерних технологій, оскільки білінгвізм змінює структуру мозку. А як щодо мутацій, які переживає сьогодні російська мова? Наприклад, російський соціолінгвіст Максім Кронгауз, автор книжки "Русский язык на грани нервного срыва" (2009), стверджує, що російське суспільство розколоте на чотири "діалекти" російської мови: "гламурный, бранно-бандитский, иностранно-заимствованный и интернетовский". "Бранно-бандитская" російська мова давно вже панує в Україні, починаючи із владних коридорів. Може, призначимо її літературною нормою? Чи вже одразу краще хай буде літературною нормою такий нині поширений "йазыг падонкафф"?

Мова в сьогоднішньому світі – надзвичайно складна і рухома реальність, якій належить вирішальна роль у встановленні моральних параметрів буття, в екзистенційній орієнтації людини. Нині динаміка технологічного розвитку значно випередила гуманітарну сферу, в якій не діє принцип накопичення і поступального розвитку. Тому в демократичному світі кращі уми працюють над реформою освіти, над реорганізацією гуманітарних дисциплін у технократичному просторі, над модернізованими системами понять, які дозволять знайти нові культурні й суспільні баланси в добу глобалізації. Йдеться про нові покоління, обличчя й ментальність яких змінюється з кожним наступним технологічним відкриттям, зміни пришвидшуються, світ міняється безповоротно...

А посеред Києва танцюють старенькі бабці з блаженними посмішками, і татуйовані амбали розмахують плакатами "Я говорю по-русски". Як це сумно і принизливо – для незалежної України, але ж таки і для Росії, яка дбає не про те, щоб наукової продукції у світі російською мовою стало хоча б 0,2 відсотка, а про те, щоб найменш освічена частина пострадянського суспільства утвердила своє право назвати свою феню і свій мат "великим и могучим русским языком". Радянська деградація породила деградацію пострадянську. Історія – вкотре – пішла по колу.

А розумніші онуки цих бабць уже звіялись за кордон. І по Європі везуть із собою отриманий на цих теренах рівень освіти. Нещодавно я була свідком, як мої колеги-русисти мало не знепритомніли від російськомовної студентки з України. Вона твердо заявила, що української не знає і знати не хоче. Але прагне написати диплом із перекладу в компаративному руслі. Об'єкт перекладу вибрала дуже вдало: рецепт українського борщу в книжці "Русская кухня". І не зрозуміла, чому їй порадили піти вчитися в кулінарне училище...

1906 року Дмітрій Мєрєжковський у статті "Грядущий Хам" писав: "...бойтесь – рабства и худшего из всех рабств – мещанства и худшего из всех мещанств – хамства, ибо воцарившийся раб и стал хам, а воцарившийся хам и есть черт – уже не старый, фантастический, а новый, реальный черт, действительно страшный, страшнее, чем его малюют, – грядущий Князь мира сего, Грядущий Хам. (...)

У этого Хама в России – три лица. Первое, настоящее – над нами, лицо самодержавия, мертвый позитивизм казенщины, китайская стена табели о рангах, отделяющая русский народ от русской интеллигенции и русской церкви. Второе лицо прошлое – рядом с нами, лицо православия, воздающего кесарю Божие, той церкви, о которой Достоевский сказал, что она "в параличе". (...) Мертвый позитивизм православной казенщины, служащий позитивизму казенщины самодержавной. Третье лицо будущее – под нами, лицо хамства, идущего снизу – хулиганства, босячества, черной сотни – самое страшное из всех трех лиц. Эти три начала духовного мещанства соединились против трех начал духовного благородства: против земли, народа – живой плоти, против церкви – живой души, против интеллигенции – живого духа России".

Цього Хама побачив Булгаков і зрозумів, що з Шарікова може вирости Антихрист. Сьогодні цей Шаріков-Антихрист повернувся в краї, де було знищено інтелектуальну еліту, духовних провідників, митців, стратегічно і патріотично мислячих політиків. Системна аморальність і всеохопна байдужість стала кліматом і України, і Росії, відбираючи майбутнє цих країн.

Тому весь цей шабаш навколо мови має значно складнішу генеалогію і може мати значно драматичніші соціокультурні наслідки, ніж здається навіть у найгіршому сценарії. Знову, як і в СРСР, запанували люмпенські поняття про культуру, знову невігластво стає запобіжником проти критичного мислення, знову брутальність підміняє собою всю систему стосунків всередині суспільства як простору подоланої етики.

"Грядущий Хам вже навіть не гряде. // Уже він сам в грядуще нас веде". Ліна Костенко, 1989 рік.

І ВСЕ Ж – ЕВЕНТУАЛЬНІ ПОЗИТИВИ

"Ударив чорний дзвін. І досить балачок".

Цивілізовані УКРАЇНЦІ остаточно переконаються, що свою мову і культуру, свою державу і своє майбутнє треба захищати щодня, щогодини, в будь-яку хвилину свого життя. Але форми цього захисту мають бути сучасні. А від опозиції необхідно вимагати звіт за все зроблене, сказане і задумане. Особливо ж – за незроблене і неподумане.

Цивілізовані РОСІЯНИ і РОСІЙСЬКОМОВНІ УКРАЇНЦІ зміцнять відчуття свого українського громадянства. Не випадково одним із перших зреагував на цей черговий "беспрєдєл" донецький журналіст Денис Казанський, який ствердно сказав українській владі: "Я не нуждаюсь в вашей защите, потому что самое большое зло в Украине, от которого я хотел бы защититься, – это вы сами.

Борьбу с украинизацией в Донецке, где украинскую вывеску не сыщешь днем с огнем, а украинская речь звучит на улицах реже арабской, могут вести либо законченные кретины, либо безнадежные параноики. (...) Мы тут, в Донбассе, замычим хоть по-коровьи, только бы вы убрались из парламента и никогда больше о себе не напоминали".

Українці ж, нездатні думати, разом із росіянами, які відчувають себе частиною "Русского мира", перетворяться на совкову трясовину, яка й далі профануватиме російську державність і російську культуру – коштом російського бюджету.

Україна остаточно розділиться не на україномовну та російськомовну, а на потенційно європейську та безперспективно совкову. Перша розмовлятиме українською, російською, англійською та іншими мовами, а мова другої буде фєня, яку узаконить законопроект № 9073. І тим самим пришвидшить кінець безкордонного спадку імперії як "страны рабов, страны господ", якій немає і не може бути місця в складній інтелектуальній архітектурі сучасного світу.

"День", ч. 93–94

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ЗАКОН ПРО МОВИ: *причини і наслідки*

Петро МАСЛЯК

Закон, який по-простому називають законом про мови, ухвалений у першому читанні. Що це було за читання – ніхто не знає. В Інтернеті з цього приводу можна багато чого прочитати. Однак, донині відсутній хоча б елементарний аналіз причин цього ганебного в історії людства явища.

Безпричинних явищ, як відомо, немає. "Політологи" і "експерти", звичайно, у своїй улюбленій манері "чешуть" про вибори. Начебто якийсь там електорат вимагає у когось і таке інше. Це все – "дурня собача". Он у Латвії дійсно хтось там вимагав. Ну й що? Провели референдум. І у нас, якби народ вимагав, теж можна було провести. З точки формальної логіки, боротися за російську мову в Україні – це повний маразм. Навіщо це робити тут, з такими зусиллями, запалом і навіть із сльозогінним газом, коли в тій же багатонаціональній Росії лише одна російська державна мова? А ось для "глупих хахлов" краще, щоб було багато. Що нам російська Дума і сказала. В них, бачте, одна мова. І це добре. А в нас у кожному місті буде своя. І це вже краще для нас. Хоча дехто в нас про це ще не знає. Ось для таких "непонятлівих" Дума і зробила заяву. Тепер знатимемо.

І що воно тим борцям "за язик" не иметься. Їхали б собі до Росії і слухали російську мову цілодобово. Хоч триповерхову, хоч чотириповерхову. Тим більше, всім відомо, що саме росіянам "дим отєчества нам сладок і пріятєн", а в Україні поклади торфу набагато менші, ніж в Росії. А головне – зарплати в Росії вищі, ніж в Україні, стипендії, пенсії теж. Там простий лейтенант отримує понад 2 тис. доларів. Я вже не кажу про майора. І програма для повернення співвітчизників на історичну батьківщину в Росії діє. Дають безплатне житло, влаштовують на роботу. І ви знаєте, скільки росіян повернулося до Росії із країн СНД і Балтії, де їх так страшно визискують? Аж 30 тисяч за останні 10 років! Не хочуть вони їхати до Росії і край. Її, матьродину, виявляється, краще любити здалеку. І чим далі, тим краще. Один борець "за язик", коли я йому нагадав, що можна продати в Києві його чотирикімнатну квартиру і купити за виручені гроші в Калузі п'ятикімнатну, дачу і дорогу машину, відповів мені, що він не дурень. Його сину 18 років, хлопця візьмуть до російської армії, пошлють на Північний Кавказ, і він там загине. Ось така любов до Росії і російської мови. Це "глупиє хахли" не знають, що війна на Північному Кавказі постійно розгорається. А росіяни через своїх родичів в Росії набагато більше поінформовані. Тому на майбутніх виборах, українці, пам'ятайте, ті партії, які виступають за той чи інший союз Росією, є смертельними ворогами ваших дітей і онуків. Після того, як американці виведуть свої війська з Афганістану, Північний Кавказ спалахне з новою силою. І тоді "собіратєлірусскіхзємєль" пошлють ваших рідних захищати "Русский мир", про який так гарно співають попи УПЦ Московського патріархату.

Але це все про наслідки, про які теж ніхто не пише. А як будуть служити українські солдати в російській армії, якщо вони не знатимуть російської мови? Понял? Да? А тепер до реальних причин цього, з дозволу сказати, закону. Чому такого закону немає більше в жодній мононаціональній країні світу? До речі, мононаціональність України цілком законна і легітимна, так як підтверджена переписом населення. Близько 80 відсотків населення нашої держави є етнічними українцями. А за класифікацією ООН мононаціональною державою є та, де одна нація складає 70 і більше відсотків населення. То як могло так трапитися, що в мононаціональній країні, вперше у світовій історії ухвалили такий ганебний закон? У чому причини цього, м'яко кажучи, дивовижного явища?

Для мене очевидно, що українці, якби вони були при владі в Україні, такого закону просто в принципі ухвалити не могли. На це спромоглися лише люди, яких в царській Росії називали "инородцями", а в СРСР "нацменами", тобто національними меншинами. Подібний закон був в Південно-Африканській Республіці за часів апартеїду. В цій країні тоді менш як 20-відсоткова біла національна меншина захопила владу і всіляко визискувала місцевих аборигенів. Тому й закони ухвалювала під себе, а не під більшість. Точно так і в Україні. 80 відсотків населення – українці у владі представлені так, як африканці у ПАР. Президент у нас – не етнічний українець, прем'єр-міністр теж, міністр науки і освіти – теж, оборони – та СБУ – теж. Можна продовжувати. Але навіщо? І так зрозуміло, що у вищих ешелонах влади етнічних українців майже немає. А те, що їх там не 80 відсотків, і останньому їжаку зрозуміло. Як на мене, причина ухвалення такого ганебного мовного закону абсолютно обгрунтовано розкрита.

Якщо в Київському національному університеті імені Тараса Шевченка китайські студенти протягом року засвоюють українську мову, виступають нею на семінарах, пишуть реферати і курсові, магістерські, а деякі "спеціалісти" в Україні так і не спромоглися за все своє життя її вивчити, то що ж ви хочете. Якщо дехто з провідників "язика" навіть зовні виглядає як неандерталець, то хто ж тоді ті, які за таких людей будуть голосувати на наступних виборах? Голосуючи за провідників і партії "Русского міра" в Україні, ви посилаєте своїх дітей і онуків, синів, зятів, братів на погибель у черговій "переможній" війні російського імперіалізму. Закон про мови – ще один конкретний крок у цьому напрямку. Так що пильнуйте, щоб на виборчих бюлетенях напроти окремих партій, які так люблять "язик", не почала виступати кров ваших близьких.

І останнє. Дві фракції парламенту голосували за закон про мови одностайно. Це Партія регіонів і комуністи, які входять до нинішньої правлячої коаліції і повністю несуть відповідальність за теперішню "стабільність". І зовсім не випадково. Ніде у світі такого не було і мабуть вже не буде, щоб комуністи у парламенті якоїсь країни створили правлячу більшість з капіталістами-олігархами. Таке не можна пояснити з ідеологічних міркувань. Вони мали б бути з "регіонами" на ножах. У чому тут річ? На мою думку, причина одна. І ту, іншу партію об'єднує не соціальна, а російська націоналістична ідеологія. Саме вони – за "дружбу" з Росією, яка завжди закінчується однаково – загибеллю українських хлопців на російських війнах. Лише за останні 20 років жоден український хлопець (росіян загинули сотні тисяч) не був убитий в Чечні, Інгушеті, Дагестані, Осетії, Кабардино-Балкарії, Карачаєво-Черкесії і на таджицько-афганському та на російсько-китайському кордонах. І цьому "виною" – незалежність України. Тому ці партії, які тягнуть нас в усякі митні, євразійські, православні, руські і інші союзи, і ненавидять нашу незалежність, нашу мову, нашу культуру і взагалі всю українську націю в цілому.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

ПЕРЕД ЗАГРОЗОЮ ІСНУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

Президентові України Віктору Януковичу

Провладна партія і комуністи, продовжуючи політику московсько-більшовицької імперії, останнім часом активізували процес русифікації і сталінізації України. Нині в нашій державі на радіо, в телеефірі, у пресі та книжках домінує російська мова. У той же час фальсифікується українська історія, нищиться освіта та наука. Державні архіви передані під керівництво представників Комуністичної партії, на совісті яких мільйони жертв голодоморів, депортації і політичні репресії...

У Верховній Раді провладна більшість намагається ухвалити законопроект затятих українофобів – фальсифікатора виборів С.Ківалова і представника фракції Партії регіонів В.Колісниченка "Про основи державної мовної політики", яким передбачено фактичне впровадження другої державної мови (російської) і суттєве зменшення сфери використання української мови, яка і без того нині в меншості.

Це питання розколює суспільство і загрожує існуванню Української держави. У той же час у Росії поза законом опинилася українська нацменшина, бо уряд Російської Федерації заборонив громадську діяльність Об'єднання українців Росії.

Вимагаємо заветувати антиукраїнський.Закон "Про основи державної мовної політики" у випадку його ухвалення Верховною Радою та зняти із займаної посади міністра освіти і науки Д.Табачника, який принижує національні честь і гідність українців та розпалює національну ворожнечу.

Дем'ян ЧЕРНЕЦЬ,
Голова Тернопільської ОО Всеукраїнського товариства політичних в'язнів і репресованих

ВТРАТА

СУМУЄМО З ПРИВОДУ ПЕРЕДЧАСНОЇ СМЕРТІ ТЕТЯНИ ЦЬОМИК

Конгрес Українських Націоналістів висловлює щирі співчуття батькам, сестрі, брату, рідним і друзям Тетяни Цьомик з приводу її передчасної смерті.

Не стало молодої, красивої, талановитої, доброї і світлої людини. Не стало справжньої українки, відданої доньки України. Нічим не виміряти горя, яке впало на плечі родини і друзів Тетянки. Та в цей гіркий час пам'ятаймо, що Господь забирає першими до Царства Небесного улюблених дітей своїх. А нам залишає світлу пам'ять про їхнє земне життя. Людина, що відійшла у засвіти, продовжує жити в наших серцях.

Тетянка – саме так ми називали її в нашому дружньому колективі – була промінчиком, який освітлював наші дні. Вона завжди була усміхнена, радісна, заряджала всіх оптимізмом. Ми ніколи не забудемо її чарівної усмішки, її гарного голосу. Тетянка дуже любила співати і при кожній нагоді радувала нас милозвучною українською піснею.

Тетянка прожила коротке, але дуже яскраве й цікаве життя. Її життєвий шлях розпочався 15 травня 1988 року в селищі міського типу Золотий Потік Бучацького району Тернопільської області в українській патріотичній родині. Змалечку бабуся прищепила Тетяні любов до книги, навчила поважати українські традиції. На християнські та патріотичні свята у домі Цьомиків завжди збиралась велика родина. Родинні зустрічі супроводжувалися розповідями про участь рідних у підпільній боротьбі за волю України, патріотичними піснями і колядками на Різдвяні свята. Значна заслуга у становленні Тетянки, як патріотки України, належить сестрі Лесі та вчителю історії Лесі Мафтеївні Іванів. Ці люди заклали перші моральні основи у житті Тетянки, яка поміж своїх ровесників вже змалку вирізнялася не тільки ідейними поглядами, а й такими людськими якостями, як повага до батьків і любов до людей. Її доброті не було меж. Тетянка завжди намагалася допомогти та зарадити чужому смутку… Вона була також щирою християнкою, свою любов до людей черпала з любові до Бога.

У 1994 році Тетянка пішла до школи. Була учасницею вокального ансамблю "Галичанка", бо дуже любила українську пісню. Тетянка була цілеспрямованою: знала, чого хоче досягнути в житті, мріяла бути корисною для України. Закінчивши в 2005 році школу, вона вступила до Київського національного університету ім. Т. Шевченка на філософський факультет за спеціальністю "політологія", а після закінчення університету з відзнакою у 2011 році вступила до аспірантури цього ж навчального закладу.

Протягом свого короткого життя Тетянка займалася активною громадською діяльністю. Всі ми пам'ятаємо день нашого першого знайомства 26 травня 2006 року. Саме в цей день молодіжна референтура Конгресу Українських Націоналістів організовувала під стінами Будинку вчителя в Києві акцію, присвячену пам'яті Провідника ОУН Євгена Коновальця. Тетянка прийшла на захід із букетом червоних троянд. Саме такою вона залишиться в нашій пам'яті, як у той травневий день, – красиво, усміхненою, енергійною.

Того дня Тетянка вступає до лав Конгресу, де вона одразу заповзято долучається до громадської та політичної роботи. Незабаром вона очолила молодіжну референтуру Київської організації Конгресу під псевдом Калина. У цей же час Тетянка бере активну участь в діяльності Всеукраїнської Ліги Українських Жінок, Студентському Братстві Святого Володимира. Була організатором українських вечорниць у Києві, тісно співпрацювала із Товариством "Меморіал" імені В.Стуса, де працювала з архівними документами. Працюючи з історичними документами, Тетянка ще в студентські роки визначилась із темою майбутньої дисертаційної роботи – з історії націоналізму, яку, на жаль, їй не судилось дописати.

На канікули Тетянка приїжджала додому у Золотий Потік. У ці щасливі дні Тетянка продовжувала черпати енергію батьківського дому і водночас разом із сестрою Лесею збирала матеріали діяльності підпілля на теренах Золотопотіцького куща, а також давні українські пісні та традиції. Не пропускала нагоди взяти рюкзака й гайнути в Карпати, які вона безмежно любила. Кредом її життя були: Бог, Україна та свобода.

Сьогодні разом із нами плаче сама Українська земля, бо відійшла у вічність її люба донька, яку нагла смерть вирвала з молодого життя надто рано, надто несподівано…

Схиляємо в жалобі голови разом із батьками, сестрою, братом, рідними і друзями покійної.

Спочивай у мирі, люба подругу Тетянко, світла пам'ять про тебе вічно житиме в наших серцях…

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів,
друзі, співробітники

ВАКХАНАЛІЯ САДИЗМУ

КАМЕРА З ЛІТЕРОЮ "В"

Ірина ВОЙЦЕХІВСЬКА,
Голова Чернівецького обласного товариства політв'язнів та репресованих

Наближається 13–14 червня – дата, що навіває сум і біль українцям Буковини. Вони пам'ятають радянську окупацію 1940 року, перші репресії, переселення. З липня 1940 р. до червня 1941 р. в тюрмах Буковини перебувало 2310 осіб. А 8-го червня 1941 р. Чернівецький обком комуністичної партії під керівництвом першого секретаря Івана Сергійовича Грушецького приймає постанову про виселення людей з Буковини. Проведення цієї злочинної акції призначено на 13 червня 1941 р. Підготовлено списки на 2279 сімей з різних районів області, всього на 7720 осіб.

З другим поверненням у 1944 р. так званих "освободітелей" почались ще страшніші репресії із застосуванням катувань до політв'язнів. Подаю один із таких випадків застосування тортур, що зафіксував у своїх спогадах політв'язень Пантелеймон Василевський:

"О 23 годині з 4 на 5 липня 1948 р. мене було заарештовано на ходу поїзда Чернівці – Одеса на станції Новоселиця, звідки опергрупа УМГБ привезла мене опівночі назад до Чернівець у згаданий будинок (Кобилянської, 28). Керували опергрупою капітан Воронов і капітан Кисельов з 2-го і 5-го відділу того ж управління. Заводили мене в будинок через вхід, що напроти кафедрального собору. У тих дверях є ще досі "вічко", крізь яке охорона з середини дивилася на прибулих. Привезли мене з моєю великою валізою, повною націоналістичної літератури, як виготовленої у Чернівцях, так і доставленої зв'язковим з Косова, яку привозив студент– заочник Микола Михайлович Лепкалюк. Він з 1929 р.н., на сім років молодший від мене, але гуцул твердий "як камінь". Про нього я ще згадаю.

Їдучи на канікули на Кубань до матері, я віз черговий раз літературу, щоб по дорозі здати її в Донбасі на певних станціях, а зразки привезти до м. Єйськ для окружного проводу ОУН там же. Але це окрема тема…

Мене негайно розділи до гола, і п'ятеро чекістів вели ретельний обшук і мене, і всього, що було зі мною. Я нічого так не боявся, як за два конспекти з англійської мови, де поміж рядків спеціальним чорнилом (невидимим) було листування від обл. провідника "Сталя" (Василь Савчак) і "Сходу – Яреми" (Дмитро Онуф. Матвійчук) до їхніх друзів на Кубані, окружного провідника "Голуба" та сотенного "Шума" (Дмитро Плетінь), які в 1946 і 1947 рр. виряджали мене на Буковину з певним завданням і зв'язками до "Сталя". Після проведеного обшуку прийшли два полковники – нач. УМГБ Решетов і його заступник Данило Шевченко, з сином якого Владленом я сидів на одній лавці і нібито дружив. Решетов, оглянувши "улікі" проти мене, сказав до Шевченка: "Он бывал у тебя дома часто, вот и любуйся ним и занимайся ним . Видишь теперь, какой это был гад хитрый" і пішов геть. Вже згодом, днів через 12, мене ще раз привезе Шевченко зі слідчої тюрми до кабінету Решетова, де буде присутній колишній ректор університету професор Каніболоцький. Там почали мене "сватати" до співпраці зі "славними органами", бо ж він знав мене добре, як гарного, перспективного студента. Я категорично відмовився. Змінивши доброту на злість, він мовив: "Ладно…умереть быстро не дадим, но умирать будешь долго", і сказав комусь по телефону "Этого в камеру "В", пусти через алфавитку, понял ?". Тієї ж миті я згадав розмову з Владіком Шевченком, коли я, вдаючи наївного "східняка", завів обережно розмову про бандерівців, мовляв, як вони себе поводять, коли потрапляють у руки чекістів.

Бажаючи похвалитися своєю обізнаністю, він сказав: "А там у баті єсть такая алфавітка, где могут заставить і мертвих заговорить". Подробиць він не говорив, а мені допитуватися було незручно. І тут до кабінету зайшов капітан Воронов, надів мені наручники і повів коридором до таємничої алфавітки. Почало світати, як ми спустилися в підвал, де я побачив ряд камер, на дверях яких білою фарбою були чітко виведені літери А. Б, В, Г і далі за порядком. Воронов відчинив двері в камері В, освітлений сильним білим плафоном. У камері стояло двоє міцних "парней" у синіх комбінезонах з дерев'яними молотками в руках. Посеред камери стояла масивна лава, прикручена до підлоги. Не встиг я добре збагнути що до чого, як мене кинули долілиць на лаву і прив'язали широкими поясами попід пахи, в поясі і нижче колін, а ступні мали звисати з кінця лави. За командою Воронова "раз" мене сильно вдарили молотками в п'яти так, що сила удару йшла вздовж тіла. Від удару мені привиділося, наче мозок з голови вилетів уперед, в очах потемніло, і вони також вилітають геть, а туловище залишилося. Ноги відразу задерев'яніли до колін. Не питали і не говорили до мене нічого, тільки били і били з інтервалами, поки не хлинула носом кров. Я втратив орієнтацію в часі та просторі, мені здавалося, що замість мене стало два чи три єства…Воронов сказав заткнути мені носа, перевернути "вверх мордой". Я ледь не захлинувся кров'ю, але вчасно повернув голову набік. За весь час я не крикнув і не сказав ні слова. Зачув сильне вищання циркулярки, а з сусідньої камери чулися жіночі крики. Через деякий час мене відв'язали, але я не міг стати на ноги – дуже боліли. Тоді вони взяли мене під пахи і потягнули до туалету відмивати кров. Потім знову до кабінету № 6, де сидів Д.Шевченко. По телефону викликав медсестру, щоб дала мені укол з подвійною дозою кордиаміну, після чого мені стало трохи легше. Прийшов капітан Кисельов, надів мені наручники і повів у бічне крило будинку. Відчинив двері якоїсь камери, і я побачив Коцю Лепкалюка, який був сильно катований, вся спина була вкрита синіми смугами від нагайки (він був роздягнутий до пояса). Я зрозумів, що він до нічого не признається і що вони його можуть закатувати до смерті, тоді крикнув: "Миколо, вони не знають більше, як ми робили тут. Все вали на мене". І в ту ж мить оглушив мене сильний удар в ліве вухо, наслідок якого відчуваю і сьогодні. Привели мене знову в кабінет капітана Кисельова, де він почав писати перший протокол. Надвечір дали мені вперше напитися і шматочок хліба. Вранці мене вивезли з внутрішнього дворика в легковій машині до слідчої тюрми, що на вул. Шевченка, навпроти костелу, і помістили в камеру № 7, де був один старший чоловік. Як з'ясувалося, до арешту він працював учителем німецької мови в с. Ставчани, це був Леонід Денисович Потап'євич. Дуже турбувався за свою єдину доню Олю. Я звернув увагу, що в нього під нігтями лівої руки все багрово – синє і з під нігтів сочиться гній. Він розповів мені, як його катували в "алфавітці" в камері Б. Там був станок, в який міцно затискували кість руки, назустріч пальцям рухався "автомат" з грубими голками… "Але я нікого не видав, не пішов проти своєї честі".

І яка мала бути сила волі у цієї людини, щоб витерпіти такий шалений біль.

Читаючи ці страшні спогади, переживу болем, мені згадався вірш Ірини Сеник:

Молитись треба та іти вперед,
Усе сумне замести.
Бог не дав нікому ще хрести,
Які не в силі нести.

І ми свій хрест несли з гідністю, не зрадили, не видали, не впали на коліна, хоч кров'ю обмивалися не раз.

А де ж ви тепер "кати мого народу", що розминулися в житті з "честю, совістю і розумом"? Ви просто стали ветеранами війни…

НАЦІОНАЛЬНІ СКАРБИ

ДОПОМОЖЕМО МУЗЕЮ СТЕПАНА РУДАНСЬКОГО В ЯЛТІ

Ольга ЮРЧИШИН,
головний бібліотекар наукової медичної бібліотеки Вінницького національного медичного університету, краєзнавець, руданськознавець

Багаторічні клопотання шанувальників творчості Степана Руданського, зокрема, його правнучатого племінника, лауреата літературно-мистецької премії ім. Степана Руданського, житомирянина лікаря Олексія Боржковського, Голови Конгресу – Координаційної Ради українців Півдня Криму журналіста з Ялти Мирослава Мисяка та автора цих рядків увінчалися успіхом. Відповідно до звернення Міністерства охорони здоров'я України від 06.09.2011 р. № 08.02.05/289 до Міністра охорони здоров'я Автономної Республіки Крим І.В.Шпака та міського голови м. Ялта О.В.Боярчука про реорганізацію кімнати-музею в музей Степана Руданського на базі Ялтинського медичного коледжу, рішенням Ялтинської міської ради і її виконавчого комітету від 19.10.2011 р. № 02.1 – 07/6166 кімната-музей Степана Руданського реорганізована в музей Степана Руданського.

Це перший музей поета і лікаря в Криму.

У 1861 році після закінчення Санкт-Петербурзької медико-хірургічної академії молодий лікар приїхав в Ялту на посаду першого міського лікаря, де безвиїзно працював 12 років. За цей час Степан Руданський зробив дуже багато: засновано міську лікарню; медичну бібліотеку; започатковано санаторно-курортну справу; санітарно-епідеміологічну, ветеринарну, водоканалізаційну та пожежну служби; ініційовано будівництво міського ринку, який працює і нині, фонтану з резервуарами (під останні Степан Руданський подарував місту ділянку власної землі), був причетний до побудови в Бахчисараї лікарні.

Як фахівець, користувався авторитетом. Бідним безплатно надавав медичну допомогу. Як почесний мировий суддя Сімферопольсько-Ялтинської і Керчинської мирової округи, на судових засіданнях захищав інтереси простих людей. Займався літературною творчістю. І це при тому, що хворів невиліковною на той час хворобою – туберкульозом легень. За розвиток земської медицини в Криму був нагороджений орденом Станіслава III ступеня.

1872 року, ліквідуючи спалах холери, заразився від хворого.

Третього травня 1873 року помер від загострення туберкульозу. Похований в м. Ялта на Іоанно-Златоустівському цвинтарі.

Для облаштування новоствореного музею Степана Руданського в Ялті потрібні експонати: речі побутового вжитку, вишиванки, гончарні вироби, твори лауреатів його імені, твори С.Руданського різних років видання, тощо з рідного для Степана Руданського Поділля, всіх інших куточків України.

Велике прохання до шанувальників творчості Степана Руданського, всіх, небайдужих до долі української культури, мови, майбутнього України, – надсилайте зібрані експонати на адресу музею Степана Руданського в Ялті:

98637 м. Ялта вул. Кірова 105 Ялтинський медичний коледж, директору Мамикіній Людмилі Сергіївні

тел. 32-21-63 (код 0654).

E-mail:yalcol@ukrpost.ua

Надсилати можна на адресу голови села Хомутинці, де народився поет і лікар, яка збирає експонати для новоствореного музею:

Оксана Петрівна Мудрик, село Хомутинці Калинівського району Вінницької області, індекс 22424.

ПОГЛЯД

У КИЄВІ БУЗИНА, У СЕВАСТОПОЛІ – КОВШАРЬ І СОЛОВЕЙКО

Мирослав МАМЧАК,
капітан 1 рангу запасу

Ой, що ж то за шум у севастопольській пресі учинився? То Бузина в Севастополі появився. Та не де небудь, а в самому "будинку Москви". І взявся там праведну історію писати про те, як могучий Чорноморський флот різали по-живому.

Взагалі-то, не здавалося чимось дивовижним, що з завершенням ремонту підводного човна Військово-Морських Сил України "Запоріжжя" та виведенням його в море, наші "не виносимо дружні" побратими по морю розпочнуть чергову дискредитацію і самого човна, і самих українських підводників. Ті, хто під час розподілу колишнього ЧФ добряче поглумився над заслуженою перед флотом субмариною, спершу торочили в пресі, що українці не справляться з її ремонтом, затим почали просторікувати, що у ВМС України немає відповідних фахівців і тому подібне. Та коли й без "дружньої допомоги" підводний човен "Запоріжжя" таки вийшов у море і успішно повернувся після перших морських випробувань, видно, запас "творчих сил" місцевих письменників вичерпався, тому заступники директора "будинку Москви" у Севастополі, відставні контрадмірали ЧФ, перший з "чисто російським" прізвищем Ковшарь, а другий таки росіянин Соловйов, запросили на допомогу до Севастополя найбільшого фахівця з дискредитації історії України Олеся Бузину, якого "не давить" німб манкурта України – сам визнає, відверто.

Закинувши важкі труди над продовженням "Воскрешения Малороссии", товариш Бузина примчав до однодумців Севастополя. З вікон "дома Москви" акваторії Севастопольської бухти видно не багато, тож після теплої зустрічі вийшли на Графську пристань. Звідти київському "історику" відкрився вид на "несколько суденышек, окрашенных в "американский" оттенок серого цвета с латинскими буквами "U" на борту. Они приткнулись к берегу, который носит символическое название Куриный причал. Иногда этих кораблей три. Иногда – на один больше. Но все они влезают в объектив обычного непрофессионального фотоаппарата, имеющегося у любого туриста. Эта утиная стая официально именуется "эскадрой разнородных кораблей" ВМСУ". З Графської пристані до об'єктива київського гостя вмістився весь флот України, і ще місце осталося. Для російського крейсера, Ковшаря і Соловйова.

Бузина ніколи в море не ходив, і що воно таке служба флотська не знає. Тому інструкторами історика Малоросії виступили колишні командир давно зданої на металобрухт 30-ї дивізії кораблів ЧФ Ковшарь і головний розвідник ЧФ Соловйов та нумо, під гарну погоду, перед ним заливатися соловейками. А Бузина слухає, того йому й треба, за тим приїхав, нотує й записує історію, як "Флот, разрезанный по живому: как делили черноморское наследие СССР". Севастопольські проросійські ЗМІ, київське "Сегодня" тут же їх підхопили і повідали світу, як ті, хто до 1997 року розікрав флот, – стали патріотами Севастополя. Гомеричний сміх у "историка" і у тих, хто повірить його слову, мабуть, мали би викликати яскраві опуси про те, що частина кораблів ВМС України пришвартована до пристані, яку називають Куриною, що у "новітніх запорожців" не осталося моряків-підводників, "способных не только вывести лодку в море, но и затолкнуть ее в пучину", що закуплені акумуляторні батареї у Греції квадратні і не лізуть у круглий люк підводного човна, та як вони довго "валялися" на березі. Далі відставні адмірали, як великі фахівці від флоту, повідали Бузині, що російські "батарейки" (либонь, круглі?) можна легко вставити у круглий люк підводного човна та, що українські адмірали, коли їхні квадратні голови округлились, таки поміняли грецькі квадратні батареї на прекрасно-чудові, підходящі російські. І ще багато чого було наговорено, і все це старанно Бузиною описано.

Не будемо більше цитувати Бузину, бо підводний човен у море вже виходив з грецькими акумуляторними батареями на борту і незабаром вийде знову, в українському флоті бойових "вимпелів" не менше, ніж на флоті російськім, гордитися останньому сьогодні, крім колись затоплених кораблів, особливо нічим. Можна злословити, звичайно, що грошове утримання українських моряків майже втричі менше від російських. Але, до слова, у ВМС Франції воно ще більше, то й що нам з того?

Скажемо тільки, що Бузина, хотів того чи ні, а відкрив головне завдання російської розвідки у Севастополі: перевертати все дибки, сіяти розбрат і конфронтації, недовіру і неправду, принижувати все українське, особливо перед черговими виборами в Україні. Бо ж колишніх розвідників, як кажуть у Росії, не буває. Недарма ж Соловйов після звільнення в запас не подався на улюблену історичну "Родіну", а осів поряд з "утиной стаей".

Що ж до Ковшаря, то він свого часу "стріляв" на посаду начальника штабу ВМС України, тобто тої самої "утиной стаи", над якою зараз разом з Бузиною насміхається. Доводилося мені колись особисто возити на зустріч з цим колаборантом народного депутата України Богдана Гориня. І клявся тоді Ковшарь йому, у моїй присутності, що він українець, що приведе до української присяги всю свою дивізію і рапорт відповідний напише та служитиме вірно своєму народу. Горинь затим всю зворотну дорогу дорікав мені, що я до цього адмірала був несправедливий.

Та розгледіли у штабі ВМС України природний хист цього "українського патріота", і не відбулося призначення, і не вийшло з нього флотоводця. Не став він, про що так мріяв, командувачем флоту. Невисоко оцінили ставшого раптово "верным единожды принятой присяге" контр-адмірала і на флоті російському – звільнили в запас. Став лише потрібним таким, як сам, севастопольським колаборантським організаціям та Бузині – для чергового псевдоісторичного опусу. Тому й мстить подібним чином сьогодні Військово-Морським Силам України і заодно своєму народу.

Що стосується ВМС України, то вони свою справу роблять, не зважаючи на бузимине "квакання". Кораблі стоять поряд з російськими і фарбовані, як кажуть, фарбою з однієї бочки. І стоять вони у бухті, де за спогадами сучасників часів будівництва Чорноморського флоту, був дислокований козацький курінь, звідки й назва. Акумуляторні батареї закупили у Греції, бо "брати" таку ціну виставили, що значно дешевше їх було закупити у Греції. Що й зробили. Встановлені вони на "Запоріжжя", як тільки дозволив хід ремонту підводного човна, і працюють належним чином.

Своїм опусом, ой, вибачте, севастопольськими історіями, Бузина при допомозі "екскурсоводів" з "будинку Москви" намагається образити не лише українських моряків-підводників, а й судноремонтників севастопольських заводів, які проводили і нині завершують ремонтні роботи на човні. Видає їх за остатніх бездар. Але саме вони, громадяни України, разом з екіпажем човна відновили бойову готовність, здавалося б, остаточно виведеного з ладу Б-435. Вони й збудували на стапелях Миколаївського кораблебудівного заводу в часи СРСР ракетний крейсер "Слава", а в часи незалежної України відновили бойову готовність російського крейсера уже під назвою "Москва". Без допомоги "висококваліфікованих" російських зварювальників, між іншим.

Перефразую українське прислів'я. Виходить, коли в Києві Бузина, у Севастополі Ковшарь і Соловйов. Всі троє співають соловейками, однак фальшивлять. Як адмірали ЧФ різали флот по-живому, вже написано багато. Врешті ті ж самі особи сьогодні намагаються різати свідомість молодого покоління українців з допомогою куплених борзописців, як писав колись Богдан Хмельницький, хочуть "честь в безчестя перетворити". Не вийде, господа розвідники й історики, колишні і теперішні. Бо скільки не дуй в трубу фальшиву ноту, її таки не приховати.

ОТАКОЇ!

РЕЙТИНГ "РЕГІОНАЛАМ" ДОДАДУТЬ ЕСЕСІВСЬКІ МУНДИРИ?

Проїжджаючи повз меморіал "Місце масових розстрілів радянських громадян в роки Другої світової війни у 1941–1944 рр." у мікрорайоні ім. маршала Жукова м. Сімферополь я не зміг не звернути увагу на біг-борд, що прославляє Партію регіонів, який розміщено якраз навпроти вказаного меморіалу. Мене шокувало те, що біг-борд, присвячений відомому письменнику Юліану Семенову, увінчувало фото актора В. Тихонова у формі штандартенфюрера СС. Адже буквально за сто метрів від цієї конструкції 68 років тому хижаки саме в такій формі знищили тисячі й тисячі мирних людей і мільйони – по всій Європі.

Невже наш багатостраждальний народ витерпів стільки поневірянь для того, щоб невігласи-політикани могли прославляти свою політичну силу зображеннями есесівських мундирів?

Василь ОВЧАРУК

"ТОЛЕРАНТНІСТЬ"

РОСІЙСЬКІ ФАНАТИ ОБУРИЛИ ПОЛЯКІВ "ЕКСТРЕМІСТОМ" ПОЖАРСЬКИМ

На матчі Польща-Росія російські вболівальники розгорнули прапор із зображенням князя Пожарського, який боровся проти польсько-литовських військ у Москві. У скарзі в УЄФА Варшава назвала прапор "екстремістським символом".

На думку польських журналістів, Росія може бути покараною за цей фанатський витвір до матчу Євро-2012.

На величезному прапорі, який накривав собою півтора сектори, була зображена "загрозливого вигляду фігура з мечем", підписана англійською "Це – Росія".

Фігура з мечем – це князь із Нижнього Новгорода Дмитро Пожарський, керівник народного повстання, яке вигнало польсько-литовську адміністрацію і війська з Кремля на початку XVII-го століття.

Організація "Футбол проти расизму в Європі" направила в УЄФА скаргу на російський транспарант.

Розміщення на трибунах гасел і зображень, зміст яких не пов'язаний із футболом і стосується політики, заборонене.

Повідомляється, що УЄФА проведе дисциплінарне розслідування і може покарати російську футбольну федерацію.

Польські ЗМІ напередодні матчу теж не цуралися історичних паралелей. На обкладинці – тренер збірної Польщі, вдягнений в однострій часів битви під Варшавою 1920 року, коли поляки з допомогою Армії УНР розбили більшовиків.

Нагадаємо, у листопаді 2011 року патріарх РПЦ Кирил заявив, що перемога над поляками в 1610-их роках – те ж саме, що й перемога над нацистами в 1945-му.

Як відомо, раніше посольство Польщі в Москві нагадало російським уболівальникам, що радянська символіка є забороненою в Польщі.

УП

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279 78 08
e mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235 37 61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9